

HODINÁŘ - 4. ČÁST

Lehce jsem našlápl a došlápl na střepe, co praskl a vydal skřípavý zvuk. Šel jsem opatrně a ve tři čtvrtě pokoje jsem se najednou propadl levou nohou do podlahy. Dostal jsem palčivou bolest do holeně. Sáhл jsem do kapsy a vytáhl svítilnu. Pokusil jsem se ještě udělat světlo, ale tentokrát úspěšně. Prohlédl jsem si nohu. Teplá krev se mi vpíjela do ponožky a barvila ji do ruda.

Začal jsem pomalu vyprošťovat nohu uvězněnou mezi prkny. Poté, co jsem některá prkna odstranil, jsem si všiml meziprostoru. Na dně ležely cáry papíru a něco lesklého, co se odráželo ve svitu svítilny. Něco lesklého, kulatého se zvláštním ornamentem nahoře. Rychle jsem to vzal a vsunul do kapsy kalhot. Pod tím byl obrázek s několika lidmi oděnými jako za minulého tisícletí. Nacházel se na něm starý pán, který seděl v monstrózním křesle a se zachmuřeným pohledem koukal do prázdna. Okolo něj stálo několik dalších postav. Jedna žena seděla na obyčejné židli a na klíně měla malého psa. V tu chvíli jsem si pomyslel, jak zbytečné a neužitečné je vlastnit něco takového.

Došel jsem do posledního pokoje, kde ležela na zemi kniha. Zvedl jsem ji a prohlížel si ji v ruce. Najednou jsem si všiml, že se z dálky line světlo. Uvědomil jsem si, kdo se blíží. Rychle jsem zhasl světlo a s panikou se rozhlédl po tmavém pokoj. Blesk ozářil místnost. Doběhl jsem k oknu, rozhlédl se a skočil na plechovou střechu pod ním. Poté jsem doskočil až na zem. Přiblížil jsem se k cestě a schoval se za křoví. V mžiku projelo kolem auto a já proběhl za ním, schován pod rouškou tmy.

Doběhl jsem co nejrychleji na vrchol kopce. Až v tu chvíli jsem byl teprve schopen se ohlédnout. Viděl jsem, jak čtyři muži vystupují z auta. Jeden pořvává povely a máchá rukama směrem k domu. Utíkal jsem, jak jsem nejlépe dokázal až k cestě přes louku, snažíc popadnout dech. V tom okamžiku jsem si uvědomil, že mám stále knihu v ruce. Strčil si ji obratně pod promoklou košili a utíkal dál domů.

Neměl jsem problém s tím, že by lampa svítila, ta už svítit nebude, bylo totiž příliš pozdě na svícení. Otevřel jsem dveře domů a spěšně je za sebou zavřel. Oddychl jsem si s úlevou. Náhle se rozsvítilo světlo na stolečku vedle křesla, kde seděl otec s přísným pohledem. Blesk ozářil na krátký čas místnost. Poté se místnost zase setměla.